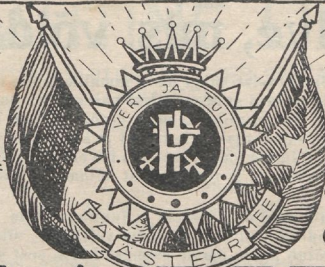

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVISIKOMANDÖR

Nr. 95

Juuni 1937

9. aastakäik.

LAHTINE LIIV

„Häl raadios kahtles, siis
kuulis ta vanu hästituntuid
sõnu: Jumal õnnistagu sind,
Don!”

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—8.

Juhi märkmeid.

Meil on rõõm teatada, et kindral on nüüd tervenud ning palju, et ta võib juhutada erilist noorsoo demonratsiooni Londonis ja installeerida Klaptoni saalis, Londonis uut staabülemat, komandöri McMillani, tema kõrge ametisse. Sellest leiate rohkem kirjutust keskmisel leheküljel.

Komandör ja proua Howard, kes külastasid kahe aasta eest Eestit, on nüüd astunud tagasi oma Rahvusvahelise sekretäri kohalt ja on läinud pensionile. Meie ühineme oma seltsiliste palvetele üle kogu ilma, soovides komandöridele rohkeid Jumala õnnistusi nende puhkuse päevil. Jumal on olnud nendega mõõdumud viieksümne aasta jooksul aktiivses teenistuses ja ta saadab neid nüüd „hingamisse vae allikaile“.

Mul oli suur rõõm juhutada kongressikoosolekuid Tallinnas ja külastada ka kõiki korpuseid väljastpoolt Tallinna. Eriti oli vaimustav pida suurt vabaõhukoosolekut Rakvere turuplatsil. Kahlemata oli suurim sündmus kogu külastuse ajal kapten Muuli ja leitnant Pihlamentsa laulatus. Suur hulk rahvast kogusid soovima Jumala õnnistusi õnnelikule noorpaarile. Laulusteenistus oli väga pühalik. Kapten Muul oma abikaasaga on nüüd tagasi Rakveres, kus kapten Muul algas Armeed tööga mõne kuu eest.

Rõõmustasime ka tervitada kapten Bleesi tagasi Soomest, ja usume, et tema tulemine meie hulka tähendab kõigile õnnistusi. Ta võib nüüd viia ellu kõiki õpetusi, mida ta on saanud Päästearmee mehe suures naaberrügis. — Ühenduses kapten Bleesi tulekuga sünnib ka korpustes osa muudatusi, millest teatame teile juulikuu numbris. Selle kuu jooksul on mõnes korpuses ohvitseride vahetus, ja meie palume, et Jumala õnnistused hingaksid nende üle.

Nüüd meil on jälle suvi ja ma panen igale ohvitserile ja sõdurile südamele, et teeksite oma parimat vabaõhu võimalustega, müües „Sõjahüüde“ kui ka võttes osa vabaõhu-koosolekuid. Meie rõõmustame väga nähes ka kõiki sõpru meie vabaõhu-koosolekul.

Minu abikaasa ühineb minu-ga saates teile kõigile südamlikke tervitusi ja meie usume, et Jumala juhatusel meie võime minna edasi ja tema jõu läbi teha paremaid asju.

Jumal õnnistagu teid!

Alfd. W. Lockyer.

Palve, mis võidab.

Kõigist õnnistustist, mida meie jumalik Looja on annud inimestele, ei ole midagi suuremat kui palve. See õnnistus on nii mitmekülgne. Ta on niihästi meie eesõigus kui ka meie kohustus. Ta on samal ajal meie troost ja kinnistus. Ta on ühendus Jumala ja inimese vahel, sest kes ise ei või ja ei taha paluda, lahutab end Jumalast ja teeb ennast kõlbmatuks temaga seltsimiseks.

Jumal on annud oma lastele ja tunnistajatele mitu relva, mille abil nad võivad sõidada tema võitluses siin maailmas. Nende seas võtab palve omale esimese koha, sest sellest millal, kuidas ja mispärast meie palume, oleneb, kas meie oleme võimad tarvitama õieti teisi Jumala relvu. Võite palve on, mis annab tegevuse ja väärtuse meie teole.

MILLAL SA PALUD?

Tee Jumala juurde on alaliselt vaba ja avatud. Armu- ja töotuste-laud on alati kaetud tahtekinnitavate roogadega. Üksikõik millal, päeval ja ööl, äri-kui pühapäeval on Jumala rikkalikku tagavaraaitade ukse avatavad nõrgeima käe läbi, kes vaid on valmis koputama neile.

Meie tarvidused on sama suured ja erinevad kui meie olud. Hingevaenlane hoolitseb hästi selle eest, et meie võiksime kohata millegagi, mis tekitab meid rahutust ja muret. Tema ülesanne on nii mitme takistusega kui võimalik muuta meie teed raskeks. Jumal omalt poolt lasab oma Vaimu manitseda meid, et oleksime tahtlikud ja töötavad teiste teenistuses.

Ja meie ainuke kaitse kõiges on — paluda. Meie ei pea laskma midagi takistada meid, ja meie ei pea vaatama millelegi kui liig väiksele või liig suurele, et selle eest ei tohiks paluda.

Palve läbi saame hoitud paljust halvast, sest Jeesus ütles oma järgiteile: „Paluge, et teie ei lange kiusatuse!“ Kui meie pääle mõne ajalise palve ja võitude jätmene palve hoolitusse vaid üheks päevaks, võib see tähendada kaotust, mis teeb kõiki endiseid võite vaid mälestuseks. Ükski ei ole nii tugev, et tal ei oleks tarvis paluda. Sellepärast peaksime kõik paluma alati ja vahetpidamata.

KUIDAS SA PALUD?

Paluda on häa, paluda õieti, on parem. Väga rõhuv on lasta oma meelt peatuda mõtte juures, kui paljud palved helisevad kuulmatult õhus. Palved, saadatud üles vormi pärast, mõtted ja tühjad sõnad, mille taga ei ole igatsust, tunnet ega tõsidust. Mitmed paluvad pahasti.

„Kui mul oleks mingit ülekohtu oma südames, siis Issand ei kuuleks mind mitte.“ Kui lauliku kogemus on meile mingisuguseks juhatuseks, siis need sõnad peaksid sisaldama, et kui palved peavad saama vastatud Jumalast, peavad nad tulema südamest, mis armastab ja tahab teha õigust. Üleskerkivat pattu, sõnakuulmatust Vaimu manitsuste vastu ja Sõna vastu, kadedus, armastuseta olek, leigus — kõik sarnast peab kõrvaldama.

Jeesus ütles: „Kõik, mis teie usul palute, peate teie saama.“ Jumala töötused on kui kaev, mis võib täita maailma tarvidused; meie palved on ämber, mida laseme alla, et ta saaks täidetud elustava veega; meie usk on köis, mille abil meie laseme alla ja tõmbame üles ämbrid ja saame kõik oma tarvidused täidetud.

Sellepärast peavad meie palved tulema südamest, mis tahab elada õieti, armastada puhtust ja mis usub.

MISPÄRAST SA PALUD?

Apostel Jakobus kirjutab: „Teie palute ja ei saa mitte, seepärast et teie palute pahasti, nõnda et teie võiksite seda kuldada oma himude.“ Apostel Peetrus mõistis nõia Siimonale kohut tema palve pärast: „Andke mulle ka see meelevale, et see, kelle pääle mina iial oma käed panen, saaks piha Vaimu.“ Need kirjakohtad näitavad meile, et Jumal näeb meie palvete motiivile. Sellepärast on siis tähtis, mispärast meie palume.

„Kui teie palute, siis ütlege: — „Pühitsetud saagu sinu nimi!“ nii õpetas meie suur Meister. Karmeli mäel palus Elia: „Issand, Abraami, Isaaki ja Jaakobi Jumal, lase saada teatavaks, et sina oled Jumal Israelis — —.“ Sarnased ja veel paljud teised piiblikohad näitavad meile, et meie palved peavad olema sihiga, et Jumal saaks austatud ja tema huvid saaksid toodud esile.

(Järg 3. lhk.)

Ta vaatas temale lühikest aega, ilma et oleks ütelnud midagi.

„Arge tehke seda,“ ütles ta lõpuks. „Ma ei ole sarnases meeleolus, et ma hooliksin midagi sarnasest. Unustage seda!“

Ja siis ta lahkus kontorist.

*

Suvi tuli ja möödus; suvi, mil Don harjus vähehaaval oma uue, üksiku eluga. Sanatoorium oli eriline hää asutus, hästi organiseeritud ja hästi hoolitsetud, aga ta vihkas selle sunnitud vaikust, selle üksildust ja tühjust.

„Mu elu oli juba enne mil-lalt kitsas,“ pomesis ta eneses pimedal sügishommikul, kui pimedil tükisid vihmast. „Ma ei hoolinud kunagi muust kui ainult oma elukustest. Ja nüüd see on kistud ära minu alt, just nagu maja, mis ehitatud liivale. Midagi ei ole järel. Ei midagi!“

Ja, tema elukuste oli nüüd temale suletud. Isegi tema ühendust Flett'iga valvati hoolikalt. Teda ei tohtinud kurvastada milgi viisil. Ta võis ainult lamada oma sängis — ja mõelda: Flett omal laikiva palja päaga, Dorothy Gray kinnitamine, et ta palub tema eest, Armeed uute ruumide õnnistamine aprilli lõpul. Ei tea, mis küll viimaks juhtus kapten Georgiga? Talle näis, nagu oleks veel praegu võinud tunda tema sooja käepigistust. Teda oli saadatud erilisele ülesandele lõunapoole.

„Ära — nagu kõik minu teised sõbrad,“ ohkas ta. Ta vaatas ringi oma toas väsinud pilkudega. Mööbel oli lihtne, põrand puhas ja paljas. Väljas peksis tuul tilkuvaid mädi. „Ma ei suuda enam kannatada seda!“ sosistas ta. „Ma ei nõudnud ju palju elu. Ainult võimalust töötamiseks — ehitamiseks. Ja seegi on võetud minult...“

Ta peatus korraga. Teatati programmi muutmisest raadios, mis seisis tema sängi läheduses. Ilma et ta oleks suutnud uskuda oma kõrvu, kuulis ta järgmist:

„Päästearmee algab siinjuures seeria väljaandmisega, mille juures töötab ka tuntud laulja, kapten Georg Harland. Minu daamid ja härrad, kapten Harland!“

Don pidas hinge. Siis ta kuulis hästitunud rõõmsat Georgi häält:

„Tere hommikud kõigile! Oma esimest laulu laulan oma sõbrale, kes kindlasti ei kuule mind praegu. Ta on väga töökas ja edukas mees, elukutselt arhitekt, ja arhitektid hoolivad väga harva raadiost oma tööalal. Ja ometigi on mu mõtted täna hommikul eriliselt tema juures, ja mu laul on eriti määratud te-

(Järg 7. lhk.)

PIIBLI NURK

Meie võime olla kindlad, et piibel on kirjutatud kõige tähtsama eesmärgiga, sest see on Pühast Vaimust sisseantud. Kahtlemata see oli selleks, et meil oleks teadmisi oma suhtest Jumalale ja tema loodusele ja meile instruksioonide andmiseks kõige tähtsamate asjade kohta, nii et meie võiksime austada teda maailmas ja tunda temast rõõmu igavesest igavesti.

Selleks et piiblitugemine võiks olla meie kasuks, on vaja ligineda pühaile lehekülgedele kohtlase ja palvetaja meele. Mõned inimesed loevad piiblit lõbustuseks, kuna teised teevad seda tema iseloomude ja ajaloo uurimiseks. Mõned teised loevad seda jällegi ilma mõtlemata. Nad on harjunud juba lapsepõlvest nägema piiblit oma perekonnas ja nad tarvitavad seda nagu mingit üldist asja.

Andes oma isiklikku kogemust, tahaksin ütelda kõigepäält, et ma ei võiks elada ilma piibliga. Ma olen igal õhtul, kui viimast asja, mida teen enne magama minemist, kaks päätükki. Suurem osa inimesi loevad oma piiblit hommikul, aga mulle näib paremini teisiti. Kui ma loen, siis ma palun ühtlasi, ja ma soovin olla üksinda, nii et ma võiksin mõelda sõnumile, mida Jumal annab mulle tema sõna läbi.

Mõni kord ma ei saa väga hästi aru mõnest salmist, mis näitab olevat mingisugune eriline salm, aga ma ei suretse selle üle. Ma võtan neid omale juhtnõrkiks. Ma usun ja olen proovinud, et Jumal vastab palvetele. Ma usun, et Jumal juhatab mind mu teel ja näitab mulle õiget teerada, kui ma loen piiblit.

Kui ma olen mingisugustes raskustes ja mul on vaja erilist ülesehitust, siis ma ei loe päätükki päätükki järele, vaid ma avan oma piiblit säält, kus võin saada Jumalalt just seda abi, mida vajan sel silmapilgul. Ma ei ole kunagi pettunud. Ma oman alati õnnistusi, ja sääraselt saan ka uut armu ja jõudu igale järgnevale päevale. Ma

LAHTINE LIIV.

JUTUSTUS ARHITEKTIST, KES EHITAS ILMA ALUSETA.

Kirjutanud Stelle W. Owen.

„NÜÜD ma annan sõna mehele, keda ei ole vaja esitada. Teie tunnete teda kõik kui arhitekti, kes valmistas joonestusi ja plaani selle maja ehitamiseks ja tema töö läbi on Päästearmee kolinud endisest väikeseks jäänud ja vananenud ruumidest üle uude, moodsasse templisse. Minu daamid ja härrad, härra Donald Wright Gregory!“

Kõrgekasvuline, heledajuukseline mees tõusis oma kohalt platvormil. Sobiva argtusega ta laskis kapten Harlandi juhata da teda ettepoole, kus ta tänas kõiki kestva kiiduvalduse eest. Don Georgy, kes lõpetanud ülikooli, et jatkata oma isa elukutsega, oli imetlemisväärse oskusega astunud oma tööalale.

Kapten Harlandi käsi oli ikkagi veel sõbra käsivarrel. „Sa ei või veel minna ära,“ ütles ta, kui applaudeerimine ei tahtnud lõppeda. „Sa pead seisma siin ees ja võtma vastu õnnitlusi.“

Don kahtles silmapilguks ja siis ta andis järele. Ta pidi seisma sääli, naeratama ja vaatama ümberlingi suurt ehitust, mida ta ise ehitanud — ehitus, mida ta selle päeva kella neljast päele vihanud kogu hingega. Aga seda kapten Harland ei tohtinud kuidagi teada — sooja südamega, innukas Georg Harland, kes kolme viimase aasta jooksul juhatanud tööd Huntingtonis, ja kes just nüüd pidi lahkuma teisele tööväljale, kui uus ehitus oli valmis.

„See on just nagu ta peab olema,“ oli Georg ütelnud rustuti, „Paulus istutas, Apollus kastis ja Jumal annab kasvu. Mu abikaasa ja mina saime erilise ülesande.“

Don Gregory ei pannud väga palju tähele õnnitlusi, mis sada-sit temale igalt poolt. Ta oli rõõmus, et Georg ei saa midagi teada. Küll ta saab ka õhtul läbi, ja siis homme . . .

„See ei ole õige!“ hüüdis hääl temas kõvasti protesteerides. „Just nüüd, kui olen ligine nud oma õnnele, just kui kõik läheb hästi minu kätte — ja siis olla sunnitud loobuma kõigest.“

„Noh, Jumalaga, Don!“ Kapten Georg pigistas ta kätt. „Ar mee on alati tänuilik selle eest, mida tegid meile.“ Ta alandas häält. „Aga sa lasksid mind pet tuda täna õhtul, Don. Ma oleks in nii meeleldi näinud, et just sina täna õhtul oleksid võtnud Kristuse oma elule nurgakiviks. Kas sa ei taha teda seda praegu, kui meie oleme ükski, enne kui sa lähed?“

Don raputas pääd ja naeratas. See oli kahvatu, rõõmutu

ja järelehtunud naeratus. „Mitte täna õhtul, Georg,“ ütles ta kindlusega.

Georgi käsi haaras tema kae veel tugevamini. „See on väga kurblik, Don. Aga ma kohtan ju sind homme. Hääd ööd, ja Jumal õnnistagu sind!“

Don ütles vaikselt: „Jumalaga!“ Georg ei pidanud nägema teda homme, ei mitmel „hommel“, ütles ta enesele, kui ta läks välja ilusal aprillihõlts. Mitte selle järele otustades, mida doktor Davis õelnud temale.

*

Don läks nagu harilikult oma kontorisse järgmisel hommikul. Oli väga palju toimetada, enne kui ta pidi minema oma sunnitud puhkusele. Ta leidis Fletti juba oma kohal. Vana, vahva Bill Flett, kes olnud tema isale ligeim mees ja nüüd oli poja kompanjon. Ja ka preili Gray — väikene õrn Dorothy Gray, kes valmistanud temale nii suure üllatuse möödunud jõulul. Ta oli peatunud, et asetada kokkupandud raha Päästearmee jõulupatta tänavanurgal, ja tema oli vaadanud temale armeebonetni sügavusest. Ta tervitav teda nüüd rõõmsa. „Tere hommikuga!“ kui ta läks mööda tema kirjutusmasinast. Ühe korraga paistis temale, nagu tema kontor oleks terves maailmas kõige kütkestavam paik. „Just nii nagu elu on alati siis kütkestavam, kui keegi peab surema,“ mõtles ta.

Hulk kirju ootasid teda tema kirjutuslaual. Ta heitis neile kiire pilgu ja asetas need kõrvale. Võttes arvesse kõik, pidi ju Flett vastama homsele korrespondensile, mispärast ta ei võinud teha seda ka täna? Ta he listas, ja mõni silmapilk hiljem astus sisse Flett.

„Tule sisse, Bill, ja istu! Tah an rääkida sinuga. Mina — mina pean reisima ära.“

Flett istus. Ta oli lühikes kasvuga, paljaspäälne, umbes viiekümneaastane mees, koht laste pruunide silmadega prilli de taga. „Kuidas?“ küsis ta viisakalt.

Don selgitas kurku. „Ma pean reisima ära. Puhkusele.“ Ta tegi silmapilgse pause ja hingas sügavasti. „Ma võin ju ka öelda sulle terve tõe, Bill. Sa pead lõpuks siiski teadma seda. Doktor Davis saadab mind ära.“

„See on küll kõige mõistlikum, peaksin ka arvama, Don.“ Flett rääkis aeglaselt, nagu tah tes peita üllatust. „Preili Gray on juba ammu olnud sinu pä-

rast rahu, ja seda olen ka mina. Mõne nädala puhkus . . .“

„Mõni nädal!“ Don naeris, aga naerus ei olnud mingit rõõ mu. „Oota, kuni räägin kõik. Ma olen mõistetud elama kuskil sagatoomiumis vähemalt terve aasta. Kuskil kaljulistes mägedes, kus õhk on parem. Loo dan vähemalt, et see on loo. Tah an vähemalt saada mingit kasu säälvibimisest. Kord mul oli võimalus külastada kedagi oma sõpra, kes lamas sääli, ja mulle paistis, et ma ei suutnud küllalt kiiresti tulla sääli ära. Üksikud, suured, õudsed puud, mis ohkasid tuulepuhangul . . .“

Ta värises. Flett sai lõpuks tagasi oma kõnevoime. „Terve aasta!“ ütles ta. „Ega ometigi terve aasta!“

„Ja, terve aasta minu elust, kui ma just olen hakanud elama. Kuule nüüd, Bill! Sa tead, millistes halbades oludes oli kogu äri, kui isa suri. Sa tead, kuidas ma töötasin ülikoolis. Ma töötasin ja nälgisin koledas väikeses põõningukambris. Ma salgasin ära mõne tunni und, et teenida kindet ekstrantsi. Ja kui ma lõpetasin, tuln siia ja töötasin päeval kui õel, et äri saaks uuesti seatud jalule. Ja, mul õnnestus tõsiselt — ainult palja tahtejõu läbi. Aga ma ei või jatkata. Ma pean loobuma jälle kõigest.“

Imelik häälitsus kostis Fletti kurbust. „Ma olen tõesti väga kurb, Don. Aga võib-olla on see siiski nii kõige parem.“

„Kõige parem!“ Kaks väikest punast plekki ilmus Doni karvatuule poskedele. „Bill, arva sa tõesti, et ma sõidaksin sinna, kui ma vaid tohiksin loobuda sellest? Ma sõidan ühele sessioonile — ma lihtsalt ei või peatuda kauem. Ma kardan surra, ja ma tean, et pean surema, kui ma ei tee midagi oma tervise pärast. Ei, Bill, ära ütle mulle midagi! Ma ei või sugugi leppida selle mõttega. Ma ei usu sinu armastusrikast Jumalat. Ma teen täna kõik selgeks ja siis — homme teele. Ma kardan . . . Ja, see oli nüüd kõik, Bill. Ma teen korraldust, et advokaat võtab asja oma hoolede.“

*

Flett väljus aeglaselt. Viisteist minutit hiljem järgnes temale Don viimase kontoriin. Ta mõte oli minna otseteed läbi ja lifti juurde, aga Dorothy Gray peatas teda.

„Härra Gregory!“ Ta seisis tema ees väljasirutatud käega. „Kas me saame näha teid veel kord, enne kui sõidate? Oh, kas tõesti juba täna sõidate ära! Härra Flett rääkis just minu le . . .“ Ta vaikis, tagasihoidult tema vaikimisest. „Ega teie ometigi ei pane pahaks, kui soovime teile peatset tervenemist? Tah an öelda teile, et mõtleme teile — ja palume teie eest.“

(Järg 2. lhk. 4. veerul)

MIS ON PÜSIV — JA MIS KAOB.

On kena näha inimesi tema õitsesajal, näha noort tervet inimest, täis elamishimu ja töötahmist. Elu on tema ees, kogu maailm avaneb tema ees, teadus kuulub temale, armastus ootab teda — on auline elada.

Või mõtelgem noorele abielupaarile, kes on õnnelikud oma laste seas — kuidas ei ole elu täis rikkust neile — nad ei soovi omale midagi muud. Näib peaaegu, nagu nägematu müür oleks ehitanud nende õnne ümber. Vihlaspool on rahutus ja võitlus, viletsust ja pisaraid, kuid see kõik ei puuduta neid. Nende väike paradisi on kaitsitud ja rahulik.

Inimelu oma jõus ja õitsesajal — see on ilus nähe. Kuid ta on samal ajal kurblik vaade. Kuidas nad näevad välja mõne kümne aasta pärast? Paar aastakümnet möödub nii kiiresti, Sa kohtad neid õnnelike inimesi uuesti täiesti ootamatult. Sa tunned neid vaevalt. Nad on muutunud vanaks ja kõveraks. Elu ei olnud ainult päikepeastaie... Ja varsti nad lõpevad, varsti on nad ära, ja teised võtavad nende koha. Teised teevad nende tööd, teised elavad nende vanades kodus, teised juhiivad ja valitsevad asjade üle, mis kord olid nende päralt. On just nii, nagu neid ei oleks kunagi olnudki.

Millega meie peaksime trööstima end, mõeldes kõige inimese kiirele möödumisele? Sest meil on vaja selle mõtte vastu mingit troosti ja abi. Muudu ta võib üsna kergesti mõjuda meie eluale halvavalt. Meile võib kergesti paista, et kõigest ei ole mingit kasu; ei ole kasu sellest, et oleme rõõmsad ja õnnelikud, kui õnn on vaid lühike ja möödub. Ei ole mingit kasu töötada mõne sihi eest, võidelda mingi idee eest — kuigi võiks saada võidule, aga mis rõõm on siis ometigi sellest? Meie peame minema ära, ja kes teab, kuidas on pärast selle asjaga, mille eest meie võisime elada ja surra?

Mis võib olla meile trööstis ja abiks kaduvuse mõtte vastu.

Mõned näitavad loodusele. „Ta on kadumatu, ta on oma sarnane,“ öeldakse selle kohta, „see on kõrgem mõte, milles võid leida rahuldust.“ On olemas ilus prantsuse reljeef, mis kujutleb vanakest lapsega, kes põlvitavad üksteise kõrval tõusva päikese ees. Alla on kirjutatud: „Kui kõik on sinule muutlik, on loodus siiski sama, ja sama päike tõuseb üles kõigi su päevade üle.“ Tõesti vae-nu troost!

(Järg 4. veerul)

NIMI JEEBUS.

Keegi saksa õpetaja jutustas: Telefon helises: „Õpetaja koguduses on parajasti tsirkuses.“ Eile suri keegi indiaanaine ja õpetajat palutakse pidama matusetalitust.

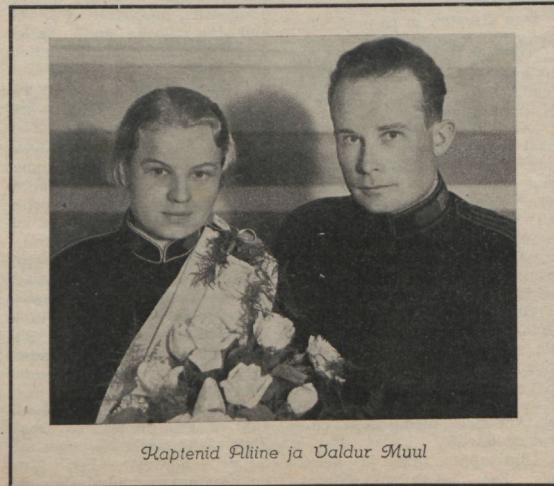
Aed ja koht määrati ja järgmisel päeval seisin kabelis. Säälin puusärk. Suur Ameerika lipp katab teda. Keegi mees tuleb mu juurde ja ütleb. „Kas teate, õpetaja, et ta oli hindu? Telk süttis põlema ja ta suri põletishaudadesse. Kirju pilt. Siis meeldub kogu tsirkus: esitaks kolm orkestrit, siis juhataja ja lõpuks hindu. Viimaks lõpmatu rivi kasakaid ja ameeriklasi, lehma karjaseid, tantsijaid. Erilisel kiindus tähelepanu mõnele noorele tütarlapsele, kes olid ratsariideis. Millised värvid ta puuderdatud nad olid! Siis esitas juhataja mind indiaaniliku. See oli iseäralik pilt: ametiriides õpetaja tervitamas täies paraadimundris indiaaniliku.

Kuid hauakõne? Mida ma räägiksin? Niisugusel matusel ei olnud kunagi enne olnud. Kuidas võiksin ütelda neile mõne tõsise sõna elust ja igavikust? Käisin juhatajal: „Ütelge minule, kas need inimesed saavad aru saksa keelest?“ „Kuidas võite seda mõelda,“ ütles tema, „ainult mõned neist saavad aru inglise keelest. Kuid rääkige siiski, nad nii-kui-nii ei mõista midagi.“

Siis ju valdab nukrus meeli, sest on mõtetu rääkida, kui keegi ei saa aru. Otsustasin rääkida neile, kes saavad aru, nii vähe kui võimalik. Juhataja ja teised sakslased ei ole käinud kirikus palju aega ja neile ütlen mõne sõna Jumalast.

Siis loen Piiblist ja alan kõnega. Kuuljad on rahutud. Noored tüdrukud sõrmitsevad peegleid ja puudritoose. Loomulikult on igav kuulata, kui millestki ei saa aru. Räägin kurvast õnnetusest, naine sai haura võõral maal, nad on kõik kodutud inimesed, kes reisivad ühest maast teise. Kuid meil on kõigil kodu taevas, kus saame kohata, kui usume Jeesust. Siis sindis midagi imelist! Kui olin ütelnud nime Jeesus, käis nagu kahin läbi kuuljaskonna. Seda sõna nad kõik mõistsid. Siis nad algasid rohkem kuulama ja ma panin tähele miks, ei ainult sellepärast, et see nimi oli tuttav, vaid sellel oli imelik jõud. Hindud kummardavad pääd, rahutud aasialased olid täiesti vaiksed, venelased vaatasid tõsiste silmadega. Nüüd olin leidnud hauakõne. See oli ainuke sõna, suur nimi Jeesus. Nüüd oli kuuljaskonnas kõik vaikne, huulepulgad ja peeglid kadusid, nägin isegi pisaraid mõnede silmis, teised nõjasid pääd kätele, ehk võib-olla mõtlesid minevikule ja noorusajale, millal esimest korda kuulsid nime Jeesus.

Ja kui edasi kuulutasin nime Jeesus ja kõik need inimesed igalt poolt maailmast istusid minu ees, sain kogeda esiteks seda, mis kord juhtuks: kõik põlved nõtkustavad Jeesuse nime ees, nende, kes on taevas ja maa pääl ja maa all.

Kaptenid Alitne ja Valdur Muul

MIS ON PÜSIV — JA MIS KAOB.

Teised näitavad järeletulijatele. „Meie lähme ära, aga mis meie mõtlesime ja mida tahtsime, elab edasi tulevates põlvkondades — see on meie surematust. Kas sarnane mõte võib anda troosti ja kindlust kaduvuse valule? Mis on järeletulijad? Ja mis on nende siht? Kas see on ainult, et tuua esile uusi generatsioone, kes peaksid elama sama elu kui meie, õitsema lühikest aega selleks, et näbuda ja surra? Kas elul ei ole mingit muud tähtsust? Kas on siis üldse väärt elada? Ja kas on õigus pidada seda alal ja anda seda päranduseks uutele generatsioonidele, kes peavad minema läbi samasugustest raskustest kui meieigi?

Kui ei leidu midagi peale selle maailma, ja kui meie ei või saada seda oma ellu, siis on raske saada oma elule mingit mõistet. Vanaaja israeliidid ei võinud omada väga palju igavese maailma kadumatuses. Nad ei uskunud ju veel, et iga ühel on elu peale surma. Nad teadsid ainult, et võivad elada oma lühikest elu Jumalaga, Jumala ees — peale selle nad pidid surema ja minema sinna maailma, kus ei või kiita Jumalat. Kuid juba see, et nad võisid võtta vastu Jumala armu nende mõne aasta jooksul ja elada tema palge ees seni, kui kestis nende kaduv elu, oli neile küllalt elu väärtuslikeks tegemiseks. Olgu, et me õitseme ja närbume kui rohi — oma mööduvusa elus meil on päike, mis paistab meie päevade üle, Jumala arm on päike, mis on alati muutmata. Ja selle päikese all võivad elada ka meie lapsed ja lapselapsed. Sellepärast võime rahulikult minna vastu surmale, sest Jumala arm ja heldus kestab igavesest igavesti.

Kas siis meie ei või võita kaduvusevalu ja surmakibedust, meie, kes teame, et igavene elu ühes Jumalaga ootab meid teisel pool surma, meie kes oleme Jeesuse läbi saanud Jumala riigi päranduse osaliseks, kus kõik, mis on väärt elamiseks, elab muudetud ihuga?

„Ma olen sind igavese armastusega armastanud, seepärast olen ma sind heldusega tõmmanud.“

Jehova.

Esmaspäeval, 26. aprillil saabusid vastmääratud staabiüleml, komandör McMillan, ja abikaasa Londoni staapi, kuhu teda oli kutsutud.

„See on kõige kiirem käsutus kogu meie Armees karjääri ajal,“ ütles staabiüleml „The War Cry“ (Sõjahüüd) reporterile, kes oli ilmunud jaama. „Täna kahe nädala eest meie olime Torontos ja meil ei olnud mingit ideed sellest, et peame loobuma tööst siäl. Nüüd meie olime Londonis, olime lahkunud Kanadast ja olime valmis algama uue tööga, millele kindral on meid määranud.“

„Olen vaimustatud, et võin olla Londonis, sest meie siinviibimine tähendab teenistust kindralile ja armsale Armeele, meie Issanda ja Opetaja nimel.“

„Meie lahkumine Torontost oli väga kiire, kuid ometigi väga liigutav. Meid liigutas sügavalt kõikide lahkus pääministrist kuni poiste ja tüdrukuteni. Päale lahkumist Torontost, meil oli mingisugune jooksu-lahkumine igast kohast kuni New Yorgini. Rahvas tuli välja vaatama meid ja soovima meile Jumala õnnistusi sarnastes kohtades kui Buffalol, Rochester, Syracuse, Alderney ja New York. Enne kui asusime laevale, mul oli võimalik pidada ümbruskonna ohvitseridele kinnist koosolekut.“

„Saadan terviseid „Sõjahüütu“ lugejatele terves maailmas!“

Järgneval kolmapäeval oli staabiüleml, komandör McMillani ja ta abikaasa tervituskoolesolek ja ametisse seadmine.

Klaptoni kongressi saal oli tulvil. Kõik olid suures ärevuses ja ootuses. Ei olnud mingit vormilikkust ja ei kaotatud palju aega. Päästearmees kinnituseseltsi laulukoor laulis: „Hoidke relvad!“ Kui kindral Evangeline Booth tuli platvormile rahvusvahelikkude komandöride hulka, oli komandör Samuel Hurren teinud rahvale oma vaimuliku üleskute esimese Peetruse kirjast võetud salmle rajatult. Varsti päale selle võttis kindral sõna:

„Mul on au ja eesõigus tutvustada teile vahvat kangelast, kes on oma vaimus ikkagi veel noor, uut staabiüleml. Kui nägin esimest korda noormeest Kanadas, ütles mulle mu vend, et temal „on tulevik“. Nüüd on see tulevik saabunud. Ajal, mil ta töötas mu juhatase all Ameerikas, leidsin temast piiratud vaimustust, millega ta kohtas kõiki oma raskusi ja probleeme, ja mille

Uus Päästearmees staabiüleml, komandör McMillan abikaasaga.

Saabumine ja tervituskoolesolek.

tõttu ta on muutunud edukaks ohvitseriks.

„Komandör McMillan tuleb meie juurde kui läbi ja läbi salvatsioonist. Ta on olnud sarnane kogu oma eluajal, sellest ajast, kui ta algas laulmisega oma isale ja emale, brigadör ja proua McMillanile — kahele esimeste päevade ohvitseridele. Ta on olnud eskuju õigusele nii katte taga kui võitlusliinil. Tal on tugev käsi, ja ma usun, et ta toob jõudu Armeele terves maailmas. Meie tervitame samasuguse soojusega proua komandör McMillani, kelle abi on suurimaks väärtuseks meie maailma-büroos naistele Päästearmees.“

Kindral kinnitas, et Armees juhatajad, ohvitserid ja sõdurid toetavad staabiülemlat oma palvetes.

Proua komandör Cunningham tervitas proua McMillani Armees naispere nimel. „Salvatsioonistid, kes töötavad kaugegetes üksikutes kohtades ja kes elavad vaesuses ümber kogu maailma, paluvad teie eest.“ Ta tõi ilusa pildi sellest, kuidas kaks vana päästesõdurit, kes ei suutnud enam võtta osa koosolekuist, tegid omale ülesandeks paluda Armees juhatajate ja kõikide eriliste koosolekute eest. „Nad paluvad just praegu.“ Sarnaseid palujaid on palju.

Briti komandör, komandör Ch. Rich, sai sõna rääkida kõikide nelja Briti territooriumite komandöride, ohvitseride ja sõdurite nimel, ja ta soovis komandör McMillanile tema abikaasaga südamlikumat tervitust.

Päale selle võttis tervitamisest osa Rahvusvaheliku päästestabi orkester, mängides kolonel G. Fulleri dirigeerimisel marssi „Toronto“, austades nende saabumist just siält linnast.

Nüüd sai võimaluse proua komandör McMillan. Ta rääkis väga loomulikult ja naeratades, nii et ta võitis kohe rahva poolehoidu. Ta nimetas õnnistus-

rikkaid mälestusi koostööst kindraliga Põhja Ameerika Ühendriiges. „On suur rõõm aidata natuke kindralit, kus ma võin seda,“ ütles ta. „Ma tahan jälgida lippu, Kolgata ja minu Issanda ja Ärapäästja lippu. Olgem kõik väga ligilad üheteisele, aidates ühtteist sõjas!“

Aeg, kõikide Armees suurte koosolekute vaenlane, kiirustas edasi, aga kell oli unustatud põnevas igatsuses kuulda staabiülemla isemise sõnu. Väga vaikselt ta rääkis, tundes ennast „enam kui alandatud ja ometigi väga uhke“ selle üle, et teda kutsuti Kanadast võitlema kindrali kõrvale. „Meie ei küsi, mispärast on tehtud sarnane valik, sest ei ole meie asi küsida nii. Aga meie leiame palju jõudu mõttest, et teie, kindrali, taga seisab Keegi. Praegusel, meie suurimal elu hetkel, meie usume, et teie taga on Jumal — ja tema tahtmine sündigu.“

„Kes on too staabiüleml?“ küsis ta päale edasiandmist palju tervitusi ja sõnuheid Kanadast ja Ameerika Ühendriigest. „Minu varasemaid mälestusi on astumine kuskile saali Glasgowsis, minu käest hoidsid kinni keegi mees ja keegi naine. Armees oli tulnud, ja kapten Miriam Smith juhatas seda. Järelikoolesolekul meie läksime natuke ettepoole, nii et hiljem tulijad võidid saada ruumi, ja proua Beattie juhatas inimesi kahetsuspingile. Mees, mu isa, kartis, et ta võib-olla räägib ka mu emaga, sest ta oli täiesti kindel, et siis ema — omades shoti rahva hinge — ei kannata seda ja väljub. Proua Beattie jõudis meie reani, ta rääkis minu emaga, kes tõusis üles. Mu isa haaras oma kübarast. Ta pidi minema temaga ühes tänavale. Aga ta ei läinud tänavale, vaid kahetsuspingile. Ta nuttis, mu isa nuttis, ja mina läksin ka — kahetsuspingile — nuttes ainukesel viisil, kuidas oskasin, valjusti ja pikalt! See on

mu esimene mälestus. Ma ei ole kunagi pääsenud ära kahetsuspingilt.“

„Meie tahame võtta enestele vastutuse, niisama kui ametil! Mul ei ole lootust, et võiksin järele aimata mineviku kangelasi, aga suure tänapäeva muutuse tõttu, uue põlvkonna suurte tarviduste pärast, võib-olla keegi karjane on kutsutud mäeveerult tegema, mida on vaja teha. Ma olen tulnud kui võitleja patu vastu.“

„See ei pea sündima ei mitte väe läbi ega rammu läbi, vaid minu Vaimu läbi, ütleb vägede Jehoova.“ Staabiülemla esimene kõne lõppes sellega, et ta kuulutas oma usku Jumalasse.

Mõni hetk hiljem kindral juhatas mõlemaid, kes määratud suurele koormakandmisele, ettepoole, hoides kinni nende kätest, ja Päästearmees lippu lehvitas nende kohal, palus neile Jumala õnnistusi. Kui komandör Samuel Hurren ütles õnnistamisõnu, oli näha, et kõikide südames hingas kindel usk ja sõprus.

Esimene päästeohvitseride laulatus Eestis.

„Sõjahüütu“ kahes eelmises numbris äratas tähelepanu kuulutus: „10. mail, Immaanueli kirikus, ltn. A. Pihlametsa ja kpt. V. Muuli abiellu õnnistamine“. Seega esimene päästeohvitseride laulatus Eestis. Paljud ootasid nimetatud päeva suure põnevusega. Käte see viimaks jõuabki, ja kirikuksed avatakse pühale, tähtsale toimumisele. Juba enne algust on ilus, avar kirik täidetud rahvahulgaga, kes ootavad pruutpaari ilmuist. Avaneb üks ja sisse astub major A. W. Lockyer, tema järele pruut oma Päästearmees pruudiehtes, kapten L. Lutheri ja viimaks peigmees kapten K. Nurmela saatel.

Koolesolek algab lauluga, palvega ja Jumala sõna lugemisega. Vägevalt kõlab laul: „Jumal on hää!“ Nüüd loetakse (Järg 7. ltk.)

Me leiame end suures valges koolimajas, mille ukseid ja aknad on pärani avatud. Kõik ruumid on täidetud väikeste tüdrukutega, kes istuvad pörandal seinte ääres. Igas ruumis on õpetaja, kes istub toolil puldi taga. Õhk on täidetud suminast, mida tekitavad sajedand krihvliid krat-sides vastu tahvleid. Kooli ülemõpetajale langes mingisugune vari. Ta vaatas üles, ja vaata, tema ees seisis väikene punases riietuses paljasjalgne tüdruk.

„Mida sa soovid, Anusaya?“ küsis ülemõpetaja. „Mamatabai, sekretär, tuleb varsti, aga kui sul on vaja kriitit või tinti, siis leidub seda kindlasti tema puldil.“

Siis ta pöördus jälle tagasi oma kirjutuslaua juurde ja unustas väikese tüdruku. Mitmed minutid möödusid, enne kui ta vaatas uuesti üles. Anusaya seisis Mamatabai puldi ees ja vaatas tõsiselt silmade aknast välja.

Enam kui üks kord imestas õpetaja tema ilusast saledast väikesest kehast; ta oli alati nii tore ja ilus, ja tema ilusad näol oli lugeda julgust ja ausust. Anusaya oli tema uhkus ja rõõm. Ta oli koolis sellest ajast, kui teda leiti üsna väikese tütarlapsena tänavalt viimasel, suurel näljaajal. Nüüd ta oli ainult kaheksa aastat vana, aga ta oli kõige ustavam ja parima meelega aitaaja väike tüdruk. Tema oli see, kes teinud ettepaneku süüa nädalasaanult üks kord liha ja anda kokkuhoitud raha puudustkannatavate laste hääks. Tema oli see, kes jooksnud kõige enam koolijuhataja, Bai, ülesand, ja tema oli alati meeles kasta ronivaid taimi kooli juures. Ta oli väikene rahumaaker, väike päikekiri koolile, mänguplatsil ja magamistoas. Kõik teised tüdrukud armastasid teda, ehk küll ta võis joosta kiiremini ja hüpata kõrgemale kui nemad. Ta oli alati valmis võtma osa nende mängudest, alati ta mõtles kõige väiksematele ja aitas neid, kes unustanud täita oma koduseid ülesandeid.

Kui ülemõpetaja oli julgustatu, mõttes ta Anusayale ja sai troosti. „Nad võiksid kõik saada Anusaya sarnaseks, kui ma vaid oaksin armastust ja küllalt kannatust,“ ütles ta vahest endale, „ja pääle selle ka raha, et hoolitseda küllalt hästi nende ihude eest.“ Anusaya ihul ei olnud mingit viha. Täna, kui ta pruunid silmad olid nii tõsised, oli õpetaja väga üllatunud muudu lõbusa lapse üle.

„Mispärast seisad sa siin, Anusaya? Ma mõtlesin, et oled

ANUSAYA – INDIA KOOLITÜDRUK.

juba ammu läinud,“ ütles ta.

„Ei. Baishai,“ ütles Anusaya. „Ma tuln tooma kriitit, aga ma tahaksin ka rääkida teiega, kui teil ei ole liiga kiire.“

„Ei mingit kiirust, kui sa vajad mind, mu väike sõber,“ ütles Baishai.

Anusaya astus tagasi mõned sammud. Ta värises natuke, aga ta hääli oli selge, kui ta ütles: „Teie ei pea enam näitama mulle nii palju armastust ja lahkust, sest ma olen olnud väga halb. Ma ei ole väärt teie suurt lahkust.“ Suured pruunid silmad vaatasisid tõsiselt õpetajale.

„Oh, Anusaya!“ Õpetaja hääles oli ainult hellust ja imestust.

„Teie ei usu mind! Ma jutustan kõik. Oli arveteaduse tund. Eile laenasin oma pliatsi Sushilale, ja tema kaotas selle. Mul ei olnud aega tein-da raha uue pliatsi ostmiseks, ja mul oli häbi paluda Bai'lt (klassijuhataja) uut. Mul ei meeldi paluda midagi.“

Siis ma palusin Jumalat, et ta laseks Bai'ld kutsuda mind tunni ajal kirjutama tahvlele, aga siis kutsus Bai Sushilalt tahvli juurde minu asemel.

Nagu teie teate, elab Sushila külas, ja ta isa andis talle uue, toreda pliatsi kuldperberiga selle ümber; see oli pääle seda, kui ta kaotanud minu pliatsi. Tal oli see täna koolis kaasas, ja kui ta läks tahvli juurde, unustas ta selle oma tahvli juurde pörandale. Nagu teate, ta istub minu ees. Ma usun, et lasksin kurja vaimu oma siidamesse, ja see ajas välja armsa Jeesuse — ma kuulsin teda väikeselt ütlevat: „Anusaya!“ just nii nagu teie ütlesite seda, Baishai.

Ja ma kuulsin pahale vaimule ning võtsin pliatsi, kui Bai vaatas välja aknast ja kõik teised kirjutasid oma tahvlele. Ma mõtlesin panna seda tagasi ta paigale, enne kui Sushila tuleb jälle oma paika, aga ma võisin ju ka kiskuda ära osa paberist ja kirjutada sellega odasi, ja siis arvasin, et võin pidada seda enesele ja lasta Sushilal mõelda, et ta kaotas selle.

See oli väga halvasti tehtud minu poolt, ja ma teadsin ka seda, sest mu siidames oli nii paha, et ma ei võinud üldse kuulda kui Bai luges summast, ja pidin kirjutama neid ära Rangult: Ta oli kirjutanud neid valesti, ja sellepärast olid ka minu omad valesti kirjutatud. Bai muutus kurvaks ja ütles: „Oh, Anusaya, kas sul on ka viha!“ Kolm inimest muutusid kurvaks minu pärast. Ma tahtsin ainult nutta, ja sellepärast tahtsin jutustada kõik teile, nii et teie võiksite karistada mind ja Bai ei ole vaja saada mind ära koolist. Ja just siis — Jumal oli väga häa mu vastu — Bai oli vaja kriitit, et lahendada arveid, millest olime püüdnud saada võitu. Bai küsis, kes tahab minna, ja ma vastasin: „Mina tahan!“ Ja nüüd ma olen siin; olge häid karistage mind, aga mitte liiga kauaks, sest Bai on vaja kriitit, ja ma ei saa võtta osa teistest arvestest, ning Sushilal ei ole pliatsit. Karistage mind valjusti, Baishai, et ma ajasin välja Jeesuse oma südamest ja kurvastasin Baid! Ma usun, et Jumal on palju enam kurb kui teie, sest ta armastab mind palju enam kui ükski teine. Ma olen varastanud ja valetanud, ja minus ei ole mingit hääd.“

Viimased sõnad kurvastusest halva üle oma armsamate vastu olid liiga palju vahvale tüdrukule. Ta leidis ennast — vaatamata kõige oma vastumeelsusele võtta vastu kaastunnet — nutmas, ja ta pisarad langesid ta puhtale, ilusale kleidile. Aga ta ei saanud peatada oma nuttu ja piüdis põgeneda armastavatest kätest, mis sirutasid tema vastu.

„Armas väike laps!“ ütles mabe hääl, „sa oled juba ise karistanud ennast küllalt. Jumal näeb, et sa oled kahetse-nud kohtlasest südamest, ja seda mõistan ka mina, ja sinu armas Jeesus on juba tulnud tagasi sinu südamesse. Ma annan sulle ühe pliatsi, mida võid võtta kaasa Sushilale, ja päälõunal võid sa tulla ja tolmutada mu kappi, siis sa tead, et ühe penni selle eest. Ära

nüüd nuta enam! Jookse kae-vu juurde ja pese oma nägu, enne kui lähed tagasi klassi! Aga vaata, siin on ju Sushil!“

„Võin ma saada natuke kriitit, Baishai?“ küsis Sushila. Ta läks kapi poole, enne kui nägi Anusaya. Aga siis ta ei suutnud enam minna kauge-male, sest kaks kätt võtsid korraga tema ümber kinni sarnasel viisil, et ta peaaegu ei saanud enam hingata.

„Oh, Sushila, kas sul oli puudus su uue pliatsi järele, mida su isa andis sulle?“ küsis kahetseva ja nuttev Anusaya. „Vaata, see on siin. Ma tarvits-tasin seda, ilma et oleksin kü-sinud sul luba, ja armas Su-shila, ma tundsin kogu aeg, et teen ülekohut.“

„Aga mispärast sa pidid tundma nii halvasti? See oli ju sinu pliats, selle asemele, mis ma kaotasin eile. Ma sain isalt kaks. Vaata siia!“ Teine pliatsi sinise ja kollase paberiga väl-gus Anusaya silmade ees. „Aga sa võib-olla tahaksid paremini seda, ja siis võime ju vaheta-da,“ lissas Sushila õilsalt.

„Oh, Baishai!“ Anusaya silmad särasid ja valgus tungis läbi pisarate. „Jumal on and-estanud mulle. Kas tahate paluda minuga ühes Jumalat, et ta annaks mulle jõudu, et ma ei laseks kunagi enam hal-ba vaimu oma südamesse ja ei laseks kunagi Jeesust saada aetud välja!“

Kui tüdrukud läinud ära ruumist, palus Baishai vaik-suses veel üht palvet tänutun-doga võimaluste eest, et kes-k oma muresid õpetada neid lapsi kõndima Jumala teel, ja et leidsu sarnaseid silmapilke, mil ta võis näha midagi liht-sast ilust lastehinges, kelle juures Jumal töötas.

Mõõga ja kilbi brigaad.

— Piiblitekstid juunikuul.

Mattuse ev.	16. K. 22:23—33
1. T. 18: 1—11	17. N. 23:34—40
2. K. 18:12—20	18. R. 23: 1—12
3. N. 18:21—35	19. L. 23:13—28
4. R. 19:13—22	20. P. 23:29—39
5. L. 19:23—30	21. E. 24: 1—13
6. P. 20: 1—15	22. T. 24:35—44
7. E. 20:17—23	23. K. 24:45—51
8. T. 20:24—34	24. N. 25: 1—13
9. K. 21: 1—11	25. R. 25:14—30
10. N. 21:12—16	26. L. 25:31—46
11. R. 21:17—42	27. P. 26: 1—13
12. L. 21:23—32	28. E. 26:14—30
13. P. 21:33—46	29. T. 26:36—46
14. E. 22: 1—10	30. K. 26:47—56
15. T. 22:15—22	

PALVEAINED.

6. juunil — Hiina,
13. „ — Lõuna-Ameerika,
20. „ — Kõik allohvitserid,
27. „ — Meie Armeed juhatajad.

PIIBLI NURK.

(Järg 3. lhk.)

usaldan lugemist Püha Vaimult ja ootan, et Tema ise oleks ligadal ja annaks valgust oma sõnale, nii et mul hing saaks elutsee tarkust, tundes alati, et „kui kellelgi peaks puuduma tarkust, see palugu Jumalalt, kes annab vabal ja rikkalikult igale inimesele, kes ei ole kahevahel, et see antakse temale.

On ajajärke, millal mu vaimulik kogemus ei näi olevat nii särav ja hää kui mõnel teisel ajal. Kui on nii, siis arvan, et mu piibli lugemine on just niisama vajalik kui palve. Ka meil, nooremail, on oma kiusatused ja läbikatsumised. Mul on olnud läbikatsumisi ja olen olnud väga rõhutat. Saatan on piüdnud meelitada mind mitmel korral, et jätaksin kõik, aga Jumala sõna on tõesti olnud mulle „valguseks ja lam-biks mu jalgteel“. Ma pean tänama ka Jumalat oma armsate ja häide vanemate eest, kes õpetasid mind lugema piiblit.

Keegi korpusekadett.

(Järg 3. lhk.)

male. Vöib-olla sa kuuled mind, Don? Kas mäletad, mida palusin sind teha, kui olime koos viimasel öhtul?”

Mõned sissejuhatusakordid teda saatval instrumendil, siis tulid laulusõnad:

„Sa minu kalju, oh armsaus, Jeesus,

Sa minu rahva ja varjupaik.
Sa minu kalju, ja sinu päälle
Ma tahan ehita, elada.“

*

Viimne heli kõlas. Don lamas vaikselt sulatud silmadega. Keegi ravitsejaist vaatas vaikselt läbi avatud ukse, aga kadus jälle hääletult. Don kuulatas ustas rääkivale häälele:

„Ma tean, et see on õigus, Don. Kas sa ei taha sel hommikunull alata ehitamise algavale kaljule, Jeesusele Kristusele? Siis su elu muutub sisurikkaks kõige päälsikaudsuse ja tühjuse asemel.“ Hääl peatus mõned sekundid kaheldes, siis tuli sional hästituntud lause: „Jumal õnnistagu sind, Don!“

Ruumis oli väga vaikne. Don lamas vaikselt. Siis ta nägu hakkas naeratama. Vana kibedus ta südamest kadus.

„Ja siis palus Don Gregory esimest korda oma elus. Ravitseja nägi teda lamamas kaetud näoga, nähtavasti rahulikult magavat, ja läks vaikselt varbaotstel voodi juurde katkestama raadiot. Don ei kuulnud teda. Ta sosistas uuesti ja uuesti suures rõõmus:

„Sa minu kalju, ja sinu päälle
ma tahan ehita, elada.“

(Järg 8. lhk.)

Edasi julgelt kõik!

TEATEID KORPUSTEST.

RAKVERE.

„Laulame kõik nüüd ühtlasi Jumal on hää!“ Nii laulame seda kooris ja kui vaatame tagasi mõõdunud kuule, siis peame tunnustama: tõesti Jumal on olnud hää meie vastu. Oleme võinud tunda Tema ligiolu ja õnnistusi. Tänu ja kiitus Temale kõigi eest.

Kuu esimestel päevadel oli meil rõõm endi keskel näha diviisi komandõr A. W. Lockyeri ja kapten L. Lutheri — Jumal tarvitas neid suureks õnnistuseks meile seltsilistele ja sõpradele — õnnistused, mida omasime nende koosolekute läbi on teinud meid tugevamaks, rikkamaks ja me tahame minna edasi vastu vaenlasele — teadmises, et Jumal on meiega. Vabaõhukoosolekud, turuplat-sil, oli kogunenud mitmesajaline kuuljaskond ja nad jälgisid tähelepanuga majori sõnumit Jeesusest Kristusest. Loodame, et seeme langes hälele pinnale ja kannab vilja.

Suureks rõõmpäevaks oli meil kui võisime koguneda 16. mail jaama, et tertivada kpt. Muuli ja tema noort abikaasat, kelle ta tõi kaasa Tallinnast, kus toimus nende laulatus. Esile astus panases kleidis tütarlaps ja ulatas pr. kpt. Muulile panaseid tulpe ja ütles „Tere-tulemast koju, Rakveres!“ Öhtul oli tertivus teedõhtu, ku-hu kogunes nii noori kui vanu, et loovad noorpaarile Jumala õnnistusi ühises elus — Jumal õnnistagu noorpaari! — nii on me igatühe soov.

Mõned päevad hiljem helisid Rakveres lahkumisekellad, esimest korda Päästearmee-s, nende helin kuulus ltn. Hõbedaidile.

Tahan avaldada südamlikku tänu seltsilistele, sõpradele teie lahkuse eest mõõdunud ajal, kui võisin töötada teie keskel. Jumal õnnistagu teid kõiki — jääge ustavaks temale — tahan paluda teie eest.

Jumal annab end leida igal pool ja igal ajal.

Halleluuja!

A. Hõbelaid,
proovi ltn.

TARTU.

Looduses on kuulda jälle rõõmsaid viise — Päästeõdu-rid on laulnud läbi talve, ning kevadel laulame jälle vabas õhus.

On mõõdunud mitu ilusat vabaõhukoosolekut.

7. mail külastas meid diviisi komandõr. Oli rõõm näha teda jälle kord meie keskel.

Kiitus hinges Jumalale saadud abi ja võitude eest.

Kui loetakse neid ridu, oleme leitnandiga lahkunud Tartu korpusest.

Südamlük tänu igale seltsilisele ja sõbrale ühendatud jõu eest. Jumala õnnistused olgu kõigege.

H. Eimann,
kapten

TALLINNA 1.

Mõõdunud kuul oleme võinud elada läbi vana töde „Jumal on hää“, mis on siiski jälle uus. Uued kogemused ja läbi-elamused teevad töötused armsamaks ja ühendavad meid rõhkem Jumalaga.

8. ja 9. mail juhatas diviisi komandõr major A. Lockyer kongressikoosolekuid siin, mis olid õnnisturikkad.

Laup., 8. mail öhtul oli kongressi tertivuskoosolek, mil tertivatsime ka kapten M. Bleesi kodumaale tagasi. Kongressi puhul olid kogunenud kõik Eestis töötavad ohvitserid, et ühendatult võtta vastu uut jõudu ja õnnistusi. Seltsilised ja koosoleku-külastajad olid haaratud evangeeliumitõest. Võisime elada läbi, et meil oli olla hää üheskoos meie Issandaga.

Pühap., 9. mail oli ju üleriiklik emadepäev. — Öhtune koosolek oli pühendatud emale. Lapsed laulsid ja deklameerisid emast, allakriipsutades tema mitmesuguseid vourusi. Major Lockyer oma päevakohases kõnes kutsus emasid paremale Jumala teenimisele, et olla siis paremaks eeskujuks oma lastele Jumala abiga.

Oleme alanud vabaõhukoosolekutega ja oleme tänuiliku võimaluste eest, mis oleme juba saanud ja vaatame ettepoole usust, et saame võita hingi nende koosolekute läbi Jumalale. Vabaõhukoosolekud on päästeõduritele suureks eesõiguseks, sest sääl saab ka tunnistada neile Jeesuse armust, kes muidu tõrguvad tulemast sisekoosolekutele.

S. Muusekant, kapten.

(Järg 5. lhk.)

ette Päästearmee n. n. abiellumise artikleid, mille järele major Lockyer ühes pruudi ja peigmehega astuvad loorberipuudega ja lilledega kaunistatud platsile, kus õnnistatakse neid abiellu. Pruutpaari kohal lehvib Armeelipp. Noored võitlejad annavad oma töötused üksksteisele, Jumalale ja Pääste-armeele. Silmapilk on liigutav, nii et mitmegi silmi valguvad pisarad. Major räägib Jumalast seatud abielust ja annab õpetusi pruutpaarile, kes algavad nüüd uut elu.

Pääle selle seltsilised soovivad neile Jumala õnnistusi lauluga: „Õnnista neid kahte südant...“ Loetakse ette õnnesoove ja telegramme, mis saabunud nii sise- kui ka välismaalt. Järgnevad pulmakõned neilt, kes omanud selleks võimaluse. Kõned on südamlukud ja hääd, aga siiski igatüks soovib kuulda, mida pruutpaar ise ütleb. Nüüd saabki pruut võimaluse. Teda tertivatatakse suure kiiduvaldusega. Proua teinud Muul räägib sellest, kuidas ta annud oma elu noorelt tervelt Jumalale, leides temalt kõike, mida ta hing vajab. Ta ainuke soov on olla ustav Jumalale, teinena teda veel paremini ja olla ka tö-sine ja hää abiline oma mehele. Peigmeest tertivatatakse samasuguse rõõmuga ja kiiduvaldusega. Ta tänab majorit ja kõiki, kes aidanud kaasa õhtu hääks õnnestumiseks. Eriilselt oma kõnes ta paneb rõhku Jumala juhtimisele oma elus ja räägib oma veendest, et praegune samm on võetud Jumala tahtmisel. Kõned on lühikesed ja vaimustavad.

Pea lõpeki koosolek, ja igal ühel on võimalus õnnitada pruutpaari isiklikult, millist võimalust ka kasutatatakse suurel määral. Meie lahkume kirikust parima sooviga, et Jumal võiks tartivada mõlema elu ühiselt suureks õnnistuseks meie rahvale ja armsale Armeele.

Osavõitja.

„Sõjahüüü“
võitlejate nimestik.

Nr. 94 — mai 1937.

Ohvitserid:

Kapten K. Nurmela 60, kapten S. Muusekant 55, leitn. A. Tennen 50, leitn. J. Padar 45, leitn. A. Hõbelaid 40, kapten V. Muul 30, kapten H. Eimann 25.

Allohvitseerid ja sõdurid:

Sõd. M. Rosenberg 75, sõd. E. Hausvalter 50, seers. F. Leeman 40, envoi L. Bakul 40, sõd. I. Tennen 40, seers. E. Viikman 35, seers. L. Ratik 30, seers. J. Kanter 25, sõd. Samblik 25, sõd. A. Vistinghausen 25, laps-sõd. I. Sihver 25.

Lugege ja levitage
Sõjahüüdu!

Tulge, hõisakem Jehovahale!

1.

1. Üles, vennad, võitlusele, Tõstke lippu rõõmsasti! Meie päälrik, Kristus ise, Viib meid võidule võidule.

Kristus on meid patust päästnud, Tema sees meil ühendus, Põrgu võimust on Ta murdnud, Tema läbi võidab ma. ;: Päästja läbi võidab ma. ;: Põrgu võimust on Ta murdnud, Nüüd Ta läbi võitja ma.

2. Vaatke, kuidas vennad vaprast Meie eel on võidelnud, Ei nad lahkunud armsast sõbrast. On Ta jälgis astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvõit rääib meie eel; Juba punab koit nii armsast. Kuldne hommik varsti käes.

4. Taevast, vaikses õnnelmas Oma kallist Päästjat näed, Võidukroon sääl on sul valmis. Sinna igavesti jääd.

2.

1. See vägev hingeart on siin, See armas Issand Jeesus. Neid altab, lehel vaev ja piin, See armas Issand Jeesus.

Koor: Küll imelust on see laul, siin ja ka taevast üleval, Ja kõige armsam kuulda mul: Jeesus, Jeesus, Jeesus!

2. Kõik patud anukes annab ta, See armas Issand Jeesus, Ja viib meid viimslit taeva ka; Küll hääl on mele Jeesus.

3. Oh süda, miks nii kahtled sa? Veel elab siin Jeesus. See rõõmsatab mind lõpmata, Kui kuulen nime: „Jeesus“.

4. Kui viimaks taeva läheme, Siis saame näha Jeesust, Sääl palju parem laulame, Sest pühast nimest „Jeesus“.

3.

1. Tõotused ilgal ei peta, Igavest seisavad nad. Verraga kinnitas Jeesus Kõik, mis ta lubanud.

2. Põlegu maa ja taevast, Kadugu kõik maailmas — Näed, kui jääd usvas kindlaks, Tõotused seisvad veel.

3. Tee nii, mis Abraham teinud, Taeva pool' vaata sa. Lugesid tähti sa märkad, Kasvab usk, lootus ka.

4. Usu, kui pimedus piirab, Päike ei kustund veel. Päästmise hommik nii selge, Koidab ju pea sa teel.

5. Usu, kui taga sind kiisab maailm nii kurjasti, Jumala Poeg käib su seltsis Tulises ahjuski.

6. Usu, kui sõbrad kõik lahk'vad, Usu, et truustisi Jeesus, su sõber, sind saadab maailma otsani.

7. Usu, mis ial sul juhtub, Pea oled kodumaal, Kõik, mis siin uskusi lootsid, Igavest näed sa sääl.

4.

1. Oh mis laul, oh mis rõõm on üleval, Vägev kandlite mäng kõlab ka! Kallit heliseb laul Tale kiituseks sääl. Et meil õnnistust toonud on Ta! Läbi valu ja raskuste paistab Meile taevane valguse läik.

Ingl laul meie südamesse kostab, Kõrju poole me vaatame kõik.

Eks sa kuule ingl laulu? Eks ta kõla sulle ka? Eks ta kihuta su südant Selle pääle vastama?

2. Armas hing, laula ka, oh laula ka. Uhes õndsate hulgaga nüüd. Andku süda ja suu Talle kiitust ja au, Et ta tuli ja lunastas meid. Meie kohus on nüüd ühtlugu Patu-õrjadel näidata veel, Et neid viib viimaks hukka nende tegu, Kui siin uueks et saa nende meel.

3. Küll on nuttu ja kaebust otsata, Kui siin armsatest lahkuma peab, Aga usklik ei vao, tema valgus ei kao, Sest ta Issandalt ligidalt teab. Temast hingamist leiab mu süda, Murle taevaski lahti sääl läheb. Tema varju all lõpeb minu häda Ja mu hing imeõndsust näeb.

5.

1. Meil rõõmu, rahu viisides nüüd kõlab, Auline sõnum armust vabastab. Kõik Kolgatale viigu patu võlad; Kes sellel loodab, rahu endal saab.

Oi tulutate meelde kalleid sõnu, mis südant kui ka hinge kinnitab. See rõõm on ikka minu kui ka sinu, Et päästmise Ta meile valmistab.

2. Ta valgust külmal hingel tahab tuua, Mis patu õõd on peitnud varjule. Kõik mured Jeesus tahab rõõmkuks luua, Kuiv kõrbe puhkeb ilus õitsele.

3. Nüüd taevast siin, Ta selle saatist mulle, Sest armu hõlmas olen mureta. Oh kuule, süda, arm on vaba sulle, Siis rutta Jeesu juurde rõõmuga.

6.

1. On su elu kui üks raske maa? Jeesus on mu laul ja rõõm. Rõhub sind siin ristil koorem ka? Jeesus on mu laul ja rõõm. Armsast mul ikka näitab ta, Umbritses mind oma armuga, Ise on mu vend ja sõber ka. Jeesus on mu laul ja rõõm.

Jeesus on mu rõõm, Jeesus on mu rõõm. Jeesus on mu laul ja rõõm! Jeesust tahan ma ikka meelsast' teenida.

Jeesus on mu laul ja rõõm! 2. Põik küll vaenlast on igal pool, Jeesus on mu laul ja rõõm. Ehk küll jalgale pandud pael, Jeesus on mu laul ja rõõm. Kristus ise käinud meie eel. Võitlused ta võitis oma teel. Ta mu kõrgem lootus ikka veel. Jeesus on mu laul ja rõõm.

3. Kui kord seisn taevakuse ees, Jeesus on mu laul ja rõõm. Siis on mõõda rännak maailma sees, Jeesus on mu laul ja rõõm.

Läbi igaviku laulan ma Tema au, kes oma verrega Ostis mind ja päästis patust ka. Jeesus on mu laul ja rõõm.

7.

1. Laulame nüüd päästmise ja rõõmu sõnumeid, Laulame nüüd Jeesu verest, Mis meid puhastand. Laulame, et maa ja taevast vastu kajatab, Kõik lauldes edasi läeme.

Nüüd edasi; me kodurannale! Võitleme, kui sinna jõuame Me kodumaale, kus ei ole patuhalvaid, Me õnnes sinna nüüd läeme.

2. Kuidas rahvas rõõmustavad rahu sõnadest, Kuidas nõrgad abisaavad meie Jumalast, Kuidas need, kes armu saanud, lauldes tänaavad, Me auga koju läeme.

3. „Küll nad varsti nõrkevad,“ nii mõni ennustab, Ei nad tea, et me Jeesus ikka juhatab, Ja ka suured ingihuldud veelgi aitavad, Me auge edasi läeme.

4. Meie Kuningale nüüd me valmistame teed, Kuigi maailm takistus võitluses meil teeb. Pimeduski, mis me näeme, päevavalgeks saab, Sest rõõmsalt edasi läeme.

KOORID.

1. ;: Kõike, mis mul on, ;: Pühitse ja tarvita Kõike, mis mul on.

2. Kõik patud ta heitnud mere sügavusse. Kõik mu patud süüd Ära võetud nüüd, Mis siin vaevanud mind. Piibel ütleb, et sääl ei enam merd olegi. Siis ma tean, et mu patte Ma ei näe ilalgi.

Viisil: *Täna ma Jeesust armastan.*

3. ;: Ära sa kahtle enam nüüd ;: rutta, oh hing, armu jätkub sul, Jeesus sind ootab. Tule nüüd!

4. Oh, mis minu süda hüüab: „Halleluujat!“ Võidurõõmus hüüd, Jumalale nüüd. Oh, mis minu süda hüüab: „Halleluujat!“ Kui ma näen üht hinge ristil all.

5. ;: Veel ta kutsub sind ;: Ehk küll sa temast kaugel oled läinud, Ta armsatuses ikka kutsub sind.

6. Patuste Päästja vaata minule! Südamest palun ma päästa mind ka!

7. ;: Teha, mis tahad sa. ;: Tle-vaim rõõm, mis pakub ma. On teha, mis tahad sa.

8. Saatan peab meid ikka kartma, Kus me ilal viibime. Minnes Jeesusega ühes, Viimaks saame võidule.

9. Vaat' võidupäev meil jõuab, Ta jõuab ligemal', kui ristil' Kolgatale Kõik rahvad tõttavad. Oh sõbrad, seiske kindlalt! Ja vahvalt surmani, Sest võidupäev meil jõuab ligemal'.

LAHTINE LIIV.

(Järg 7. lhk.)

Oli jälle aprill, ja arhitektide Gregory ja Flett'i kontori üle paistis soe kevadpäike — ta paistis otsse kontorisse lauale, kuhu oli asetatud suur kimp ilusaad lilli, ja väike kaardike kõrval kandis William Flett'i ja Dorothy Gray nimesid. Mõlemad ootasid, et kuulda hästiltuntud samme kojast. Lõppeks nad lähenesidki, üks avanes ja Don astus sisse, terve ja naerav.

Järgnesid kaks südamlikkü käepigistust. Mõned poolkogelud tutvustasid näid, mõned pisaradki langetati, siis ütles Don:

„Ma ei ole teeninud sarnast tervist. Mitte selle järele ostustades, kuidas lahkusin teie juurest ühe aasta eest. Aga kuulake, nüüd teie kuulete kõik.“

Ta võttis välja väikese raadio-aparaadi ja säädis selle üles samal ajal, kui ta ise rääkis. Silmapilg päle seda kuuldi sügavat muusikalist häält kõnelevat:

„Ma imestan kui mitu mu kuulajatest kuulsid raadiot moodunud sügisel, kui pöördusin kellegi värga armsa sõbra poole — noore ärimehe, arhitekti poole. Mul on siin kiri, mida omanin möödunud nädalal. Selles ta ütleb, et lamas haigena sanatooriumis ja kuulis ringhäälingut. Üksinda oma toas ta kuulis sõnumit ja võttis vastu Kristuse kui oma Ärapäästja. Täna ta läheb tagasi oma tööle, tunnistatud terveks. Ta palus mind laulda laulu, kui tema isikliku tunnistust, mida laulsin sel hommikul. Siin see on, Don:

„Sa minu kalju, oh armsaim Jeesus,

Sa minu rahu ja varjupaik. Sa minu kalju, ja sinu pääle Ma tahan ehita, elada.“

Kui viimased sõnad olid kadunud, hüppas Don ülesse. Ta lõi välja käed võidukalt.

„Ja kõik muu oli vaid lahtine liiv.“ Ta pöördus raadiole. „Aga mitte nüüd enam, Georg. Mitte sellest ajast, kui hakkasin ehitama Kristusele, kindlale kaljule! Ka siis mitte, kui ma ei oleks kunagi enam saanud tagasi eile. Mul ei ole enam mingit kahtlust ega mõnd kartust — kõik on kindel, rahu ja rõõm!“

Ja nagu see oleks vastus, kõlas raadiolt sosistamine: „Jumal õnnistagu sind, Don!“

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s., üksiknumber 10 s.

Ilummissaeg: 31. mail 1937.

Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Vähjaandja: Päästearmee.

RAHVUSRAAMATUKOOL
AP

ANNA END
PRAEGU
TERVELT
JEEUSELE!